

LBRIS

We know
books

SARAH J.
MAAS

CASA FOCULUI
și a UMBREI

ORASUL
SEMILUNII

Traducere din limba engleză
BIANCA PAULEVICI

LITERA
București

CELE PATRU CASE DIN MIDGARD

*Stabilite în anul 33 E.V.
de către Senatul Imperial din Orașul Etern*

CASA PĂMÂNTULUI ȘI A SÂNGELUI

Metamorfi, oameni, vrăjitoare, animale comune și mulți alții aleși de Cthona, precum și câțiva chemați de Luna

CASA CERULUI ȘI A AERULUI

Malakimi (îngeri), Fee, spirite elementale, silfi* și cei binecuvântați de Solas, alături de cei câțiva ocrotiți de Luna

CASA APELOR

Spiritele râurilor, neamul Apelor, creaturi acvatice, nimfe, kelpii, nøkk și alții asupra cărora veghează Ogenas

CASA FOCULUI ȘI A UMBREI

Daemonaki, Secerători, furii, vampyri, draki, dragoni, necromanți dimpreună cu multe creaturi nenumite pe care nici măcar Urd însăși nu poate să le privească

**Silfii au fost izgoniți din Casa lor ca urmare a faptului că au luat parte la Cădere, iar în prezent sunt considerați Inferiori, deși mulți dintre ei refuză să accepte acest statut.*

PROLOG

Căprioara îngenunche în fața stăpânilor ei nemuritori și se gândi cum ar fi fost să le sfărtece gâtielejurile.

La gât îi atârna un colier de argint rece și greu, care nu se încălzea niciodată pe pielea ei. De parcă viețile curmate pe care le simboliza voiau ca și ea să simtă strânsoarea ca de gheață a morții.

O săgeată de argint pe o uniformă de lup: trofeul pentru un rebel șters de pe fața Midgardului. Lidia obținuse atât de multe, încât uniforma ei imperială, de culoare gri, nu putea să le cuprindă pe toate. Erau atât de numeroase, încât fuseseră topite, iar din ele fusese confecționat colierul pe care îl purta la gât.

Oare vreunul dintre cei aflați în încăpere vedea colierul drept ceea ce era în realitate?

O zgardă. Cu o lesă aurită ce ducea drept spre monștrii din fața ei.

Și oare monștrii aceia bănuiau, măcar, că animalul lor de companie credincios le stătea la picioare și își închipuia ce gust și ce textură ar fi avut sângele lor pe limba ei? Pe dinții ei?

Însă avea să stea îngenuncheată până când primea permisiunea să se ridice. Așa cum lumea aceasta avea să stea îngenuncheată până când cel de al șaselea Asteri întronat avea să o secătuiască de tot și să îi lase hoitul să putrezească în pustietatea spațiului.

Servitorii de la Palatul Etern curățaseră sângele de pe strălucitoarea podea de cristal pe care stătea îngenuncheată Căprioara. În aerul dezinfectat nu mai stăruia nici un miros înțepător de cupru,

iar coloanele care străjuiau sala nu mai erau pătate de stropi răzleți. Aveai impresia că lucrurile petrecute în urmă cu două zile nici măcar nu existaseră.

Însă Lidia Cervos nu-și putea îngădui să se gândească prea mult la acele întâmplări. Nu atâta vreme cât era înconjurată de dușmanii ei. Nu atâta vreme cât Pollux stătea îngenuncheat lângă ea, atingându-i gamba cu una dintre aripile-i strălucitoare. Dacă ar fi fost vorba de altcineva, s-ar fi putut ca o astfel de atingere să fie socotită drept un gest de alinare, de solidaritate.

În cazul lui Pollux, supranumit Barosul, gestul însemna doar posesiune.

Lidia se forță să afișeze o privire placidă și rece. Își forță inima să îi fie la fel de placidă și de rece și se concentrează asupra celor doi regi ai Feelor, care își pledau cauza.

– Răposatul meu fiu a acționat pe cont propriu, spuse Morven, Regele Feelor din Avallen, un bărbat înalt, brunet, cu o mină gravă pe chipu-i alb ca marmura și care nu părea tulburat sau îndoliat, deși era înveșmântat în negru din cap până-n picioare. Dacă aș fi știut despre trădarea lui Cormac, l-aș fi dat chiar eu pe mâna voastră, adăugă el.

Lidia aruncă o privire la tribunalul de paraziți așezați pe tronurile lor de cristal.

Rigelus, ascuns, ca de obicei, în trupul unui Fee adolescent, își propti bărbia delicată în pumn.

– Mi-e greu să cred că nu știai ce făcea fiul tău, dacă mă gândesc că îl țineai din scurt ca nimeni altul.

Niște umbre șușotiră pe deasupra umerilor lați ai lui Morven, revărsându-se din armura-i solzoasă.

– Era un băiat foarte încăpățânat. Am crezut că l-am îndreptat cu bătaia cu mult timp în urmă.

– Te-ai înșelat, rosti disprețuitor Hesperus, Luceafărul de Seară, care luase forma unei nimfe blonde și care acum bătea cu degetele-i lungi și subțiri în brațul lucios al tronului. Iar nouă ni se pare că trădarea lui a izvorât dintr-o degenerare a casei tale regale. Una care trebuie pedepsită.

Pentru prima oară în deceniile de când îl cunoștea Căprioara, Regele Morven își ținu gura. Neavând de ales, fusese nevoit să răspundă chemării pe care i-o adresaseră Asterii cu o zi în urmă. Era limpede că nu îi plăcea să i se aducă aminte că autonomia lui era doar o iluzie, chiar și în Avallen, insula aceea învăluită în ceață.

O părțică din Lidia se bucura să îl vadă pe bărbatul care trecuse țațoș prin summituri, întâlniri și baluri, cântărindu-și acum fiecare cuvânt fiindcă știa că acesta ar fi putut să fie ultimul pe care îl rostea.

– Nu am știut ce făcea fiul meu sau ce inimă lașă avea, mârâi Morven. Jur pe arcul aurit al Lunei! exclamă el, iar apoi rosti cu voce limpede și cu o furie impresionantă: Condamn tot ce a fost Cormac și tot ce a reprezentat el! Nu va fi onorat cu un mormânt sau cu o înmormântare. Nici o corabie nu îi va duce trupul spre Ținuturile Văratice. Mă voi asigura că numele îi va fi șters din toate înscrisurile casei mele.

Preț de o clipă, de una singură, Lidia își îngădui să simtă o fărâșmă de milă pentru agentul Ophion pe care îl cunoscuse. Pentru prințul Feelor Avallen, care sacrificase totul ca să le distrugă pe ființele aflate acum în fața ei.

Așa cum și ea sacrificase tot ce avusese. Și încă ar fi făcut-o.

Polaris, Steaua Nordului, întrupată într-un înger-femeie cu pielea închisă la culoare și cu aripi albe, rosti cu voce târăgănată:

– Nici o corabie nu îi va duce trupul spre Ținuturile Văratice, pentru că băiatul s-a nimicit singur. Și a încercat să ne ia și pe noi cu el, adăugă ea râzând ușor, plină de ură, făcând-o pe Lidia să simtă că parcă cineva ar fi zgâriat-o cu ghearele pe piele. Ca și când o flacără neînsemnată ar putea face așa ceva!

Morven nu spuse nimic. Le oferise deja tot ce putuse, mai puțin să se pună în genunchi și să implore. Era foarte posibil să se ajungă și la asta, însă deocamdată Regele Feelor din Avallen își ținea capul sus.

Legenda pretindea că nici măcar Asterii nu puteau să străpungă ceața care învăluia Avallenul, dar Lidia nu auzise ca acest lucru să fi fost testat vreodată. Poate că Morven venise tocmai ca să îi împiedice pe Asterii să afle dacă legenda era adevărată.

În cazul în care aceștia ar fi fost cumva alungați de cine știe ce forță străveche ce învăluia Avallenul, atunci așa ceva ar fi fost un secret care merita păstrat, chiar cu prețul înjosirii.

Rigelus își propti o gleznă pe genunchi. Lidia îl văzuse pe cel numit Mâna Strălucită poruncind, cu același aer nonșalant, ca familii întregi să fie executate.

– Și tu, Einar? Ce ai de spus despre fiul tău?

– Un nemernic trădător! se răsti cu dispreț Pollux, care stătea îngenuncheat lângă Lidia.

Încă își ținea aripa pe piciorul ei, de parcă chiar i-ar fi fost stăpân.

Regele Toamnei îl ignoră pe Baros. Îi ignoră pe toți, în afară de Rigelus, și răspunse, hotărât:

– Ruhn a fost sălbatic din naștere. Am făcut tot posibilul să îl țin sub control. Nu mă îndoiesc că a fost ademenit în toată tărașenia asta prin intrigile surorii lui.

Lidia își ținu degetele întinse, deși tânjea să strângă din pumni. Își reglă bătăile inimii într-un ritm lent, normal, pe care nici un Vanir nu l-ar fi detectat ca fiind neobișnuit.

– Așadar, ai încerca să îți scapi unul dintre copii osândindu-l pe celălalt? întrebă Rigelus, zâmbind ușor. Ce fel de tată ești, Einar?

– Nici Bryce Quinlan, nici Ruhn Danaan nu mai au dreptul să se numească vreodată copiii mei.

Rigelus își înclină capul, iar părul scurt, închis la culoare, îi scânteie în strălucirea încăperii de cristal.

– Aveam impresia că a revendicat numele de Bryce Danaan. I-ai revocat statutul regal?

Un mușchi zvâcni în obrazul Regelui Toamnei.

– Încă nu am stabilit o pedeapsă adecvată pentru ea.

Aripile lui Pollux foșniră, însă îngerul își ținu capul plecat și mârâi la Regele Toamnei:

– Când voi pune mâna pe târfa de fiică-ta, te vei bucura că te-ai lepădat de ea. Îi voi întoarce înzecit ceea ce i-a făcut Harpiei.

– Va trebui să o găsești mai întâi, răspunse Regele Toamnei, calm.

Lidia se gândi că Einar Danaan se număra, probabil, printre puținele Fee de pe Midgard care puteau să îl șicaneze fățiș pe un înger atât de puternic precum Malleus. Regele Feelor își ridică spre Asteri ochii chihlimbarii, care semănau atât de mult cu cei ai fiicei lui.

– Misticii tăi au aflat deja unde se află ea? întrebă el.

– Vrei să știi unde e fiul tău? întrebă Octartis, Steaua Sudului, zâmbind șiret.

– Știi unde se află Ruhn, ripostă Regele Toamnei, netulburat. Merită să fie acolo, declară el, iar apoi se întoarse pe jumătate spre Lidia și o privi cu răceală. Sper că vei obține toate răspunsurile de la el.

Cu chipul împietrit, încremenit... parcă mort, Lidia îl privi în ochi, la rândul ei.

Regele Toamnei aruncă iute o privire la colierul de argint pe care ea îl purta la gât și surâse, aprobator. Însă apoi îl întrebă pe Rigelus, cu o autoritate pe care Lidia nu putu să nu o admire:

– Unde e Bryce?

Rigelus oftă, plictisit și enervat – o combinație letală.

– A ales să părăsească Midgardul.

– O greșeală pe care o vom îndrepta curând, adăugă Polaris.

Rigelus îi aruncă o privire de avertizare aceluia Asteri inferior. Lidia o observă.

Regele Toamnei întrebă, cu vocea ușor slăbită:

– Bryce nu mai face parte din această lume?

Morven îi aruncă o privire precaută celui alt rege al Feelor. Din cât se știa, exista un singur loc care putea fi accesat de pe Midgard. Un zid întreg împrejmuia Falia Nordică din Nena pentru a-i împiedica pe locuitorii ei să pătrundă în acea lume. Dacă Bryce nu se mai afla pe Midgard, atunci pesemne că era în Hel.

Lidiei nu îi trecuse niciodată prin minte că zidul din jurul Faliei îi împiedica și pe midgardieni să iasă.

Ei bine, pe majoritatea midgardienilor.

Rigelus spuse, încordat:

– E o informație pe care nu aveți voie să o împărtășiți nimănui.

Din tonul ascuțit pe care rostise acele cuvinte, se putea deduce tot ceea ce rămăsese nespus: *Sau veți fi pedepsiți cu moartea.*

Lidia fusese de față atunci când ceilalți Asteri ceruseră să li se spună cum se derulaseră lucrurile: cum Bryce Quinlan deschisese o poartă spre o altă lume în propriul lor palat și cum îi scăpase Mâinii Luminoase printre degete. Perplexitatea și furia pe care le resimțiseră Asterii îi aduseseră Lidiei doar o mică alinare în urma a tot ceea ce se petrecuse, a tot ceea ce încă o tulbura.

Un clopot argintiu răsună în spatele tronurilor Asterilor, aducându-le aminte în mod politicos că, în scurt timp, aveau programată o altă întâlnire.

– Încă nu am încheiat această discuție, îi avertiză Rigelus pe cei doi regi ai Feelor, iar apoi arătă cu degetu-i slăbănog spre ușile deschise ce dădeau spre coridor și adăugă: Dacă veți vorbi despre cele auzite astăzi, veți descoperi că nu există locșor pe această planetă în care să fiți feriți de mânia noastră.

Regii Feelor făcură o plecăciune și părăsiră sala fără să mai spună nimic.

Asterii își întoarseră privirile străpungătoare spre Lidia, părjolindu-i sufletul. Ea le ținu piept, așa cum le ținuse piept tuturor celorlalte orori din viața ei.

– Ridică-te, Lidia, spuse Rigelus pe un ton aproape afectuos, după care i se adresă lui Pollux: Ridică-te, Barosul meu!

Lidia își înghiți amăreala de pe limbă, ce o ardea precum acidul, după care se ridică în același timp cu Pollux. Aripa lui albă îi atinse ușor obrazul, moliciunea penelor fiind în deplin dezacord cu împietrirea din sufletul lui.

Clopotul sună din nou, însă Rigelus ridică o mână spre servitorul care aștepta în umbrele coloanelor din apropiere. Următoarea întâlnire mai putea să aștepte o clipă.

– Cum merg interogatoriile? întrebă Rigelus, care își destinse trupul pe tron de parcă ar fi întrebat despre vreme.

– Suntem în etapa de început, răspunse Lidia, vorbind cu o voce care suna ca și cum gura i-ar fi fost separată de corp. Ne va lua ceva timp ca să îi facem să vorbească pe Athalar și pe Danaan.

– Și Copoiul? întrebă Hesperus, iar ochii închiși la culoare ai nimfei licăriră, malițioși.

– Încă îl evaluez, răspunse Lidia ținându-și bărbia ridicată și ducându-și mâinile la spate. Dar fiți siguri că voi obține de la ei toți informațiile de care avem nevoie, Altețele Voastre!

– Așa cum faci mereu, spuse Rigelus, coborându-și privirea spre zgarda ei de argint. Ai permisiunea noastră să faci ce știi tu mai bine, Căprioară!

Lidia se frânse de mijloc cu o precizie nemaîntâlnită. Pollux făcu la fel, iar aripile îi foșniră. Era întruchiparea soldatului perfect: întocmai ceea ce fusese crescut să devină.

Barosul vorbi doar după ce ajunseră pe coridorul cel lung de dincolo de sala tronurilor:

– Crezi că târfulița aia chiar s-a dus în Hel?

Pollux arătă, cu o mișcare a capului, spre Poarta de cristal neclintită și impenetrabilă ce se afla la celălalt capăt al coridorului, în spatele lor.

Busturile care străjuiseră galeria – toți Asterii în diversele forme pe care le luaseră de-a lungul secolelor – fuseseră înlocuite. Ferestrele sfărâmate de fulgerul lui Athalar fuseseră reparate.

La fel ca în sala tronurilor, nici aici nu se mai zărea vreo urmă a celor petrecute. Iar în afara zidurilor de cristal ale palatului nu se auzise nimic despre asta la știri, nici măcar un zvon.

Singura dovadă erau cele două gărzi asteriene care stăteau acum de pază de-o parte și de cealaltă a Porții. Uniformele lor în nuanțe albe și aurii străluceau în lumina soarelui ce pătrundea în palat, iar în mâini țineau strâns sulițe ale căror vârfuri păreau stele căzute. Vizierele coifurilor aurite le erau coborâte, așa că Lidia nu putea distinge chipurile de dedesubt. Oricum, nu prea conta. Erau lipsiți de individualitate sau de viață. Acești îngeri de viță nobilă, care făceau parte din elită, fuseseră crescuți în spiritul obedienței și al slujirii. Așa cum fuseseră crescuți și să își poarte aripile acelea albe, strălucitoare. La fel ca îngerul de lângă ea.

Lidia continuă să meargă agale spre ascensoare.

– Nu-mi pierd timpul încercând să aflu. Dar fără îndoială că, indiferent de locul în care a ajuns acum, Bryce Quinlan se va întoarce într-o zi.

În spatele ferestrelor, cele șapte dealuri ale Orașului Etern străluceau în lumina soarelui, majoritatea fiind acoperite de clădiri cu acoperișuri de teracotă. Un munte arid – de fapt, mai degrabă un deal – se afla la nord de granița orașului, strălucirea metalică din vârful lui funcționând ca un semnal luminos.

Oare era o zeflemea intenționată la adresa lui Athalar faptul că muntele, Muntele Hermon, pe care el și Arhanghelul Shahar puseseră în scenă prima și ultima bătălie sortită eșecului din cadrul rebeliunii lor, găzduia astăzi zeci de noi armuri mecanice hibride ale Asterilor? De jos, din temniță, Athalar nu avea cum să le vadă, dar la cum îl cunoștea ea pe Rigelus, cu siguranță că poziționarea noilor mașinării era simbolică.

Cu o zi înainte, de dimineață, Lidia citise raportul despre ce anume pregătiseră Asterii în ultimele câteva săptămâni, în pofida încercărilor lui Ophion de a-i opri. În pofida tentativelor ei de a-i opri. Însă detaliile scrise păliseră în comparație cu apariția armurilor pe inserat. Orașul fremătase pe de-a-ntregul în timp ce transporturile militare ajunseseră în vârful dealului și fuseseră depozitate, unul câte unul, în timp ce echipele de știri se duseseră degrabă să transmită informații despre tehnologia inovatoare.

Simțind cum îi fremăta stomacul, Lidia voise să vadă armurile; ea avu aceeași senzație și acum, când privi carcasele de oțel ce licăreau în soare.

Încă o dovadă că Ophion eșuase. Nimiciseră armura mecanică de pe Ydra, distruseseră laboratorul cu doar câteva zile în urmă, însă fusese prea târziu. În secret, Rigelus făurise această armată metalică îngrozitoare și o așezase pe vârful arid al Muntelui Hermon. O variantă îmbunătățită a hibrizilor, armurile nici măcar nu aveau nevoie de piloți care să le opereze, deși în ele încăpea, la nevoie, câte un soldat Vanir. De parcă hibrizii ar fi fost o metodă bine calculată de a-i distra atenția lui Ophion în timp ce Rigelus le perfecționase în secret pe *acestea*. Magia și tehnologia se împleteau acum cu o eficiență letală, cu costuri minime în materie de soldați. Însă armurile de pe deal însemnau moarte pentru orice rebel rămas liber și osândeau la eșec restul rebeliunii.

Lidia ar fi trebuit să fi ghicit șiretlicul lui Rigelus; ar fi trebuit să fi știut că armurile mecanice hibride erau doar o metodă de distragere a atenției, una care să îl țină ocupat pe Ophion în timp ce Rigelus construia în secret toată acea forță. Dar ea nu își dăduse seama. Iar acum grozăvia aceea avea să fie dezlănțuită împotriva lumii.

Ascensorul se deschise, iar Lidia și Pollux intrară în el, tăcuți. Ea apăsă pe butonul pentru ultimul nivel subteran. De fapt, penultimul. Ascensoarele nu coborau până în catacombe, care puteau fi accesate doar printr-o scară de cristal șerpuită. Acolo dormeau liniștiți o mie de mistici.

Acum, ei erau concentrați cu toții asupra unei singure sarcini: să o găsească pe Bryce Quinlan.

Așa că se punea întrebarea: dacă toată lumea știa că Falia Nordică și alte Porți duceau doar spre Hel, de ce își dădeau Asterii osteneala să folosească atâtea resurse ca să o vâneze pe Bryce? Ea sfârșise în Hel – cu siguranță că nu era nevoie să li se poruncească misticilor să o găsească.

Doar dacă Bryce Quinlan nu ajunsesese cumva *în altă parte* decât în Hel. Poate că într-o lume diferită. Iar dacă așa stăteau lucrurile...

Oare cât avea să dureze? Câte lumi existau în afara Midgardului? Și ce șanse erau ca Bryce să supraviețuiască în oricare dintre ele... sau să se întoarcă vreodată pe Midgard?

Ascensoarele se deschiseră în întunericul umed și rece al temnițelor. Pollux străbătu culoarul pietruit ținându-și aripile strânse, de parcă n-ar fi vrut ca penele de un alb imaculat să îi fie cumva pătate de vreun strop din murdăria ce domnea în acel loc.

– De asta îi ții în viață? Ca momeală pentru căteaua aia?

– Da, răspunse Lidia, în timp ce se lăsa condusă de țipetele care se auzeau dindărătul zidului de pe care câteva făclii răspândeau primă lumină. Quinlan și Athalar sunt o pereche, iar ea se va întoarce în lumea asta din pricina legăturii dintre ei. De cum o va face, se va duce direct la el.

– Și fratele ei?

– Ruhn și Bryce sunt Născuți din Stele, răspunse Lidia, deschizând ușa de fier ce dădea spre încăperea vastă în care se luau

interogatoriile și făcând să se audă scârțâitul de metal pe piatră, sunetul acela strident, straniu de asemănător cu gemetele de suferință din jurul lor. Va dori să îl elibereze, fiind fratele și aliatul ei, adăugă ea.

Apoi Lidia coborî cu pași apăsați treptele descoperite ce duceau spre mijlocul sălii, în centrul căreia atârnavă trei bărbați, prinși în cătușe gorsiene. Sub ei se formaseră băltoace de sânge ce se scurgeau prin grilajul de sub picioarele lor desculțe.

Lidia își dezactivă fiecare părticică din ea care simțea, care răsufla.

Atârnați de tavan, Athalar și Baxian își pierduseră cunoștința, iar trunchiurile lor erau o amestecătură de cicatrici și de arsuri. Cât despre spinări...

În încăperea altminteri silențioasă, un picur constant se auzea ca de la un robinet stricat. Cioturile rămase din aripile celor doi încă sângerau. Cătușele gorsiene le încetiniseră vindecarea la cote aproape omeneste, nelăsându-i să moară de tot, dar făcându-i să simtă fiecare moment de durere.

Lidia nu se putea uita la cea de-a treia siluetă, care atârna între ei. Nu putea respira lângă el.

Se auzi un șuierat ușor, de piele lovind piatra, iar Lidia se închise în sine de îndată ce biciul lui Pollux mușcă din spatele însângerat al lui Athalar. Umbra Mortis tresări, legănându-se în lanțuri.

– Trezirea! ordonă Barosul pe un ton batjocoritor. E o zi frumoasă.

Athalar își deschise ochii umflați. Ura luci în adâncurile lor închise la culoare.

Aureola proaspăt creionată pe fruntea lui părea mai întunecată decât umbrele temniței. Un zâmbet sălbatic apărui pe buzele-i lovite, dându-i la iveală dinții pătați de sânge.

– Neața, rază de soare!

Un râset ușor, frânt, se auzi din dreapta lui Athalar. Și, deși știa că era o nebulie, Lidia privi într-acolo.

Ruhn Danaan, prințul moștenitor al Feelor din Valbara, se uita la ea.

Buza îi era umflată în locul din care Pollux îi smulsesese piercingul, iar sprânceana îi era acoperită de o crustă de sânge în locul din care îi fusese smuls cercelul rotund. Pe trunchiu-i acoperit de tatuaje și de-a lungul brațelor ridicate, sângele se amestecase cu murdărie și cu vânătaii.

Ochii de un albastru izbitor ai prințului erau plini de un dispreț tăios.

Față de ea.

Pollux îi creștă din nou lui Athalar spinarea cu biciul, fără să se deranjeze să îi pună vreo întrebare. Pentru el, aceasta era doar încălzirea. Interogatoriul avea să fie luat mai târziu.

Baxian încă nu-și recăpătase cunoștința. Pollux îl snopise în bătaie noaptea trecută, după ce, folosindu-se de un fierăstrău cu dinții tociți, le tăiasă aripile lui și lui Athalar. Copoiul stătea cu totul nemișcat.

Noapte, încercă să spună Lidia, rostind cuvântul în aerul cu miros de mucegai dintre ea și Prințul Feelor.

Nu vorbiseră niciodată telepatic în afara viselor, dar ea încercase să o facă încă de la sosirea prințului acolo. Se străduise în repetate rânduri să se conecteze mintal cu el. Tăcerea fu singurul răspuns de care avu parte.

Așa cum se întâmplase din clipa în care Ruhn aflase cine era ea. Ce era.

Știa că el putea comunica, în pofida pietrelor gorsiene care îi stăvileau magia și îi încetineau vindecarea. Știa că făcuse asta cu sora lui, înainte ca Bryce să evadeze.

Noapte.

Ruhn făcu o grimasă, descoperindu-și dinții, în timp ce sângele i se prelinse pe bărbie.

Telefonul lui Pollux sună, scoțând un sunet ascuțit și straniu în acel altar străvechi, închinat durerii. Pollux se opri și o tăcere îngrozitoare se așternu în încăpere.

– Raportează, Mordoc! spuse Barosul, nelăsând biciul din mână.

Se întoarse cu spatele la trupul brutalizat al lui Athalar, care se legăna ușor.

Lidia nu se obosi să protesteze împotriva faptului că însuși căpitanul ei îi raporta Barosului. Moartea Harpiei îl afectase într-o manieră personală pe Pollux, care le poruncise lui Mordoc și lupilor să găsească orice indiciu referitor la locul în care ar fi putut să se ducă Bryce Quinlan.

Pollux încă o credea pe Bryce răspunzătoare pentru moartea Harpiei doar pentru că Athalar și Ruhn nu îi dezvăluiseră că Lidia fusese, de fapt, cea care o ucisese. Știa cine era Lidia și nu îi dezvăluiau secretele pentru simplul fapt că ea era o piesă esențială pentru rebeliune.

Preț de o clipă, câtă vreme Pollux stătu întors cu spatele, Lidia își scoase masca. Îl lăsă pe Ruhn să îi vadă adevăratul chip. Cel care îi sărutase sufletul și și-l împărțise pe al ei cu al lui, făcând ca ființele lor să se contopească.

Ruhn! îl imploră ea, în gând. *Ruhn!*

Însă Prințul Feelor nu îi răspunse. Ura din privire nu îi slăbi. Așa că Lidia își puse din nou masca de Căprioară.

Și, în timp ce Pollux își vârî telefonul în buzunar și strânse iarăși biciul în mână, Căprioara îi porunci Barosului cu vocea aceea joasă, moartă, care îi era scut de atâta vreme:

– Adu sârma ghimpată!

Partea I

SALTUL

CAPITOLUL 1

Bryce Quinlan se afla într-o încăpere situată atât de adânc sub muntele care se înălța deasupra ei, încât probabil că lumina zilei era un mit în ochii creaturilor ce sălășluiau aici.

Pentru un loc care, aparent, *nu era* Helul, împrejurimile aduceau cam mult a Hel: piatră neagră, palat subteran, o celulă de interogatoriu și mai adânc înfundată în pământ... Întunericul părea ceva inerent pentru cei trei care stăteau în fața ei: o femeie minionă, îmbrăcată într-un veșmânt de mătase gri, și doi bărbați înaripați, care purtau armuri negre, solzoase. Unul dintre ei – bărbatul frumos și puternic din mijloc – îți lua ochii, pur și simplu, cu valurile de umbre și de lumini de stele ale întregii lui făpturi.

Rhysand, așa spusese că îl chema. Și semăna atât de mult cu Ruhn!

Nu putea să fie o coincidență. Bryce sărise prin Poartă cu intenția de a ajunge în Hel, pentru a accepta, în sfârșit, ofertele pe care Aidas și Apollion le făcuseră de mai multe ori, cei doi intenționând să își trimită armatele pe Midgard pentru a opri acel ciclu de cuceriri galactice. În schimb, Bryce ajunsese aici.

Ea aruncă o privire la războinicul de lângă cel care ar fi putut să fie fratele geamăn al lui Ruhn. Acel bărbat era cel care o găsise și care fusese înarmat cu pumnalul negru ce reacționase la Sabia Stelară.

În ochii lui căprui se citea doar o vigilență rece, de prădător.

– Cineva trebuie să înceapă să vorbească, spuse femeia cea scundă, care păruse nespus de șocată atunci când o auzise pe Bryce vorbind în limba străveche și când văzuse sabia.

Lumina aurie emanată de vasele pline cu jărat, care aducea cu prima lumină de pe Midgard, îi scâldea șuvițele tunse bob, ce-i ajungeau până la bărbie, și îi scotea în evidență conturul maxilarului îngust și ascuțit. Femeia o privi pe Bryce cu ochii ei de o uimitoare nuanță argintie, rămânând, însă, neimpresionată.

– Ai zis că te cheamă Bryce Quinlan și că vii dintr-o altă lume: Midgard.

Rhysand îi șopti ceva bărbatului înaripat de lângă el. Probabil că-i traducea cele spuse.

Femeia continuă:

– Chiar dacă te-am crede, tot trebuie să ne răspunzi la niște întrebări. Cum de ai venit aici? *De ce* ai venit aici?

Bryce cercetă din priviri celula goală în care se aflau. Nu văzu nici o masă pe care să fi fost înșirate instrumente sclipitoare de tortură, nici o crăpătură în piatra solidă de dincolo de ușă și nici o ruptură în grilajul din mijlocul podelei, care se afla la doar câțiva pași distanță și din care ea ar fi putut să jure că se auzea un șuierat.

– Ce lume e asta? scrâșni Bryce cu voce răgușită.

După ce se prezentase în foaierul acela încântător și primitiv, dublura lui Ruhn o apucase de mână. Forța strânsorii lui și atingerea palmelor bătătorite fuseseră singurele lucruri solide pe care ea le simțise în timp ce vântul și întunericul mugiseră în jurul lor, iar lumea dispăruse – după care fuseseră înconjurați doar de rocă dură și de o lumină slabă. Ajunseseră într-un palat cioplit sub un munte, iar apoi coborâseră scările înguste ce duceau spre acea temniță. Odată ajunși acolo, bărbatul acela îi arătase lui Bryce, cu un gest poruncitor, singurul scaun din centrul încăperii.

Așa că Bryce se așezase, așteptând să i se pună cătușele, lanțurile sau oricare alte instrumente de restricționare a mișcărilor, însă nu se întâmplase așa.

Femeia cea scundă întrebă:

– De ce vorbești limba străveche?

Bryce își repezi bărbia spre ea, ripostând:

– Tu de ce o vorbești?

Buzele vopsite în roșu ale femeii se arcuiră, ceea ce nu era o priveliște liniștitoare.

– De ce ești acoperită de sânge care nu e al tău?

Scor: un punct pentru femeie.

Bryce știa că nu o ajută deloc faptul că hainele i se îmbibaseră de sânge, ajungând să fie țepene și închise la culoare. Mai mult de-atât, avea mâinile acoperite de sânge închegat. Era al Harpiei, la care se adăuga și puțin dintr-al Lidiei. O acoperirea pe Bryce ca parte a unui joc atent gândit, care avea drept scop să o țină în viață, să le păstreze secretele în siguranță, în timp ce Căprioara și Ruhn...

Începu să respire sacadat. Îi părăsise. Își părăsise perechea și fratele. Îi lăsase la palat, în mâinile lui Rigelus.

Îi părăsise și cel mai probabil că erau...

Zidurile și tavanul începură, parcă, să se apropie de ea, lăsând-o fără aer.

Rhysand își ridică mâna lată, încununată cu stele.

– Nu îți vom face nici un rău!

Bryce deduse restul frazei care rămăsese nerostită, pândind în umbrele dense din jurul lui: *dacă nu vei încerca nici tu să ne rănești.*

Ea închise ochii, încercând să își ignore răsuflarea sacadată, precum și greutatea zdrobitoare a pietrei de deasupra și din jurul ei.

Cu mai puțin de o oră în urmă, fugea de puterea lui Rigelus, ferindu-se de busturi de marmură care explodau și de ferestre care se sfărâmau, iar fulgerul lui Hunt îi străpunsese pieptul și apoi străpunsese Poarta, deschizând un portal. Iar ea plonjase spre Hel...

Cu nici măcar o oră în urmă. Iar acum... se afla aici. Mâinile îi tremurau așa că strânse din pumni.

Trase aer în piept lent, tremurat, o dată și încă o dată, după care deschise ochii și întrebă din nou, cu voce puternică și limpede:

– Ce lume e asta?

Cei trei anchetatori nu rostiră nici o vorbă.

Așa că Bryce o țintui cu privirea pe femeie, cea mai scundă dintre ei, dar nici pe departe cea mai puțin ucigătoare.

– Ai spus că limba străveche nu a mai fost vorbită aici de cincisprezece mii de ani. De ce?